

Ünsam on anda kui võtta.

Ühhe kunninga noor poeg olli, omma waggera kōli, kaswataja seltsis, korral teerise peäl. Näggid ühhel põllo ärel paar muddast meesterahwa kinga, mis nähti ühhe põllomehhe pärrast ollewad, kes seäl wäljal omma maad kündis ja tööd praego lõppetās. Wallato noor innimenne tahtis nalja pärrast neid kinge seält warjule peita, ja pallus, et õppetaja lähhäks ennast temmaga ühhes kusikus seäl tee-äres ärrapetma, et saaksid nähha ja ennast rõmusetteda sest, kui põllomees tük aega ommad kingad waewaga piddi taggaotsima. — Ürwate kül, et teine moistiik innimenne ei annud ennast mitte nisugguse wallatuma nou sisse. Ja nenda se olli ka. Kelas enneminne sedda pilkamisse tööd tössise

melega, häbbistas sedda noort herrat, ja tulletas temma mele, et piddi eddespiddi kaunis suurt rahwahulga wallitsema. Mis agga olleks temmast lota, kui jo norest hakkaks innimesse tütama ja nende hädda naljaks prufima? Eks olleks sel korral, ütles mees weel, hopis mõnnusam, kui noor herra lähhäks selle waese tollopoiale enneminne middagi andma, kui temma käest ärrawõtma. Andis siis nou, igga kinga sisse üht taleri rahha tükki pista ja kõrwale minna, et saaksid nähha selle mehhe suurt rõmo, kui leiaks sedda warrandust. Sedda wiisi tehti. — Kui põllomehhe tö otsas olli, läks ta senna kohta, kus olli kingad mahha pannud. Pistis jalga ühhe kinga sisse, ja tundis, et middagi sees olli. Tulle Jummal appi, hüdis siis, kui sedda rahha leidis. Kelle käest on se ommeti minno kinga sisse kuskund? Ehk olli waene teekäia, kes leik omma warrandust sel wiisil ärrakautand.